

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

25 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte - Nicolae Gordilă,

judcătorii - Constantin Alerguș, Ion Guzun,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Ganea Valentin în numele inculpatei Alsabaa Diana prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 12 mai 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui

Alsabaa Diana XXXXX, născută la XXXXX, originară din r-nul XXXXX, s. XXXXX, domiciliată în mun. XXXXX, bd, XXXXX, ap. XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 02.09.2016-12.05.2017;

instanța de apel: 06.11.2017-15.11.2017;

instanța de recurs: 02.05.2018-25.07.2018.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 12 mai 2017, Alsabaa D. a fost condamnată în baza art. 190 alin. (2), lit. b), c) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a exercita funcții ce țin de gestiunea de bunuri pe un termen de 2 ani, iar în temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită a fost suspendată condiționat, pe un termen de probă de 2 ani.

Acțiunea civilă înaintată de partea civilă a fost admisă, fiind dispusă încasarea în mod solidar din contul lui Alsabaa Said Ahmad și Alsabaa D. în beneficiul lui Abd Ulhamid Hussameddin suma prejudiciului material cauzat în mărime de 4 400 euro.

1.1. Prin aceeași sentință a fost condamnat și Alsabaa Said Ahmad, însă în privința acestuia hotărârile judecătorești nu se contestă.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut că, la 12.05.2016, în jurul orei 17³⁰, Alsabaa D. coparticipând la acțiunile infracționale ale lui Alsabaa Said, care la 12.05.2016, în jurul orei 7³⁰, aflându-se în fața centrului comercial „XXXXX”, amplasat pe bd. XXXXX, XXXXX, mun. XXXXX, unde

acționând prin înțelegere prealabilă cu soția sa, Alsabaa D., în vederea dobândirii ilegale a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul vinderii automobilului de marca/model „Honda Civic” cu n/î XXXXX, a obținut de la Abd Ulhamid Hussameddin, bani în sumă de 4 400 euro, care conform cursului oficial BNM constituiau 99 220 lei, pe care i-au însușit, pricinuindu-i astfel o daună materială considerabilă.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri:

procurorul, a solicitat casarea acesteia în privința lui Alsabaa D., în partea recalificării acțiunilor conform prevederilor art. 42, 190 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, precum și în partea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal.

În motivarea apelului declarat, autorul acestuia a invocat următoarele argumente:

- instanța de fond nu a luat în considerație prevederile art. 8 și art. 126 alin. (1) Cod penal, iar unitatea convențională de amendă constituia, la momentul comiterii infracțiunii 20 lei, respectiv suma prejudiciului a constituit 99 220 lei, ceea ce, la momentul comiterii infracțiunii constituia proporții mari și se califica conform alin. (4) art. 190 Cod penal;

- instanța de fond nu a constatat careva circumstanțe atenuante în privința inculpatei, care ar permite de a considera că pedeapsa aplicată este suficientă, ca acesta să se corecteze și să se reeduce prin aplicarea pedepsei cu suspendarea executării pedepsei pe termen de probă;

- ambii inculpați nu au recunoscut vina în comiterea infracțiunii imputate precum și nici nu au restituit prejudiciul cauzat.

avocatul Ganea V. în numele inculpatei, a solicitat, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare și încetarea procesului penal în privința ei.

În motivarea apelului declarat, autorul a acestuia a invocat următoarele argumente:

- la pronunțarea sentinței instanța de fond a ignorat declarațiile inculpatei, părții vătămate și martorilor Matar Nasreldin Abdulrahmed și Alabad Mohamed Ahmed relatate în cadrul examinării cauzei;

- instanța de fond nu a reținut faptul că inculpata a întocmit procura pe numele lui Abdulhamid Natalia și cu presupusa parte vătămată, în general nu a avut nici o relație, iar despre afacerile și intențiile soțului cu partea vătămată nu a cunoscut, fapt confirmat de către aceștia în cadrul audierilor.

avocatul Hramcenco Al-dr în numele inculpaților, a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea apelului declarat, autorul acestuia a invocat că potrivit înregistrărilor video ridicate de la magazinul „Fidesco”, careva acțiuni de transmitere-primire banilor în salonul automobilului nu s-au vizualizat.

4. Prin decizia Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 15 noiembrie 2017, apelurile declarate au fost respinse ca nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. Instanța de apel a constatat că, starea de fapt și de drept se află în concordanță deplină cu materialele cauzei și corect a fost statuată de către instanța de fond, neconstatând-se temeuri de casare a sentinței.

Astfel, în urma examinării mijloacelor de probă anexate la materialele cauzei, instanța de apel a conchis că, instanța de fond a analizat obiectiv cumulusul de probe prin prisma prevederilor art. 95, 101 Cod de procedură penală, prin prisma admisibilității, pertinentei și concludentei, utilității și veridicității raportate la declarațiile inculpaților și probele administrate, a stabilit corect situația de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpaților, Alsabaa D. și Alsabaa Said Ahmad, încadrarea juridică corectă și anume conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2), lit. b) c) Cod penal, *escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin abuz de încredere, comisă de către două persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

Așadar, instanța de apel a reținut că, conform certificatului de înmatriculare, automobilul de marca/model „Honda civic” cu n/î XXXXX, a constituit dreptul de proprietate al inculpatei, Alsabaa D., care urmare a înțelegerii prealabile între inculpatul, Alsabaa Said Ahmad și partea vătămată, ABD Ulhamid Hussameddin, privind vânzarea acestuia la prețul de 4 400 euro, înțelegere încheiată în mod verbal între inculpat și pătimit, și confirmată chiar și de către inculpați parțial, de altfel, chiar și nerecunoașterea vinovăției de către inculpați, nu denotă și lipsa obiectului constitutiv al infracțiunii, acesta constituind de fapt suma de bani în mărime de 4400 euro, transmisă inculpatului.

Instanța de apel a menționat că, în cazul de față alegațiile inculpaților precum că ar fi întocmit procura pe numele lui ABD Ulhamid Hussameddin, pentru ca acesta să înstrăineze în caz de necesitate bunurile inculpaților în cazul plecării lor în țara de origine a lui Alsabaa Said Ahmad, constituie doar o metodă de a induce instanța de apel în eroare, reieșind din faptul că conform procurii din 12.05.2016, Alsabaa D. o împuternicește pe Abdulhamid N., cu drepturile de proprietate și posesiune asupra automobilului de marca/model „Honda civic” cu n/î XXXXX, însă nicidecum nu o împuternicește pe aceasta din urmă să gestioneze restul bunurilor deținute de către inculpați pe teritoriul RM, și îi oferă dreptul de înstrăinare doar asupra automobilului în litigiu.

În context, instanța de apel a reținut că, deși ambii inculpați au confirmat că l-au împuternicit anume pe ABD Ulhamid Hussameddin cu dreptul de gestiune a bunurilor sale, acest fapt contravine însuși procurii date, conform căreia a fost împuternicită anume martorul Abdulhamid N., cu drepturile de

proprietate și posesiune asupra automobilului de marca/model „Honda civic” cu n/î XXXXX și nicidecum pe partea vătămată.

Adițional, instanța de apel a reținut și declarațiile martorului Morari M. care a indicat clar că toate tratativele privind vânzarea automobilului de marca/model „Honda civic” cu n/î XXXXX, au fost purtate anume cu inculpata, Alsabaa D. și tot ea a semnat și procura, la momentul când i-a vândut automobilul menționat, iar ulterior fiind stopat de către colaboratorii de poliție i s-a comunicat că automobilul respectiv se află în orientare.

În contextul dat, instanța de apel a apreciat ca fiind nefondate și alegațiile avocatului Hramcenco Al-ndr, privind neparticiparea lui Alsabaa D., la comiterea infracțiunii, în situația în care probatoriul administrat la caz, confirmă pe deplin coparticiparea inculpatei și realizarea de către aceasta a *laturii subiective* și a *laturii obiective* a infracțiunii de *escrocherie*.

De asemenea, instanța de apel a notat că, sunt total nefondate și absolut neîntemeiate și alegațiile procurorului privind pretinsa recalificare ilegală a acțiunilor inculpaților, în situația în care însuși în apelul declarat se conțin normele de drept aplicate corect de către instanța de fond, dar interpretate într-o manieră inadmisibilă de către apelant.

Reieșind din materialele cauzei, instanța de apel a reținut că, urmare a infracțiunii de *escrocherie*, comisă de către Alsabaa D. și Alsabaa Said Ahmad a constituit suma de 4 400 euro, care conform cursului valutar oficial al BNM, au constituit la acel moment suma de 99 220 lei, ce nu depășește, cuantumul sumei de 101 000 lei, pentru a fi încadrate acțiunile inculpaților conform calificativului „*proporții mari*”, astfel, instanța de apel a conchis că, prima instanță corect a reîncadrat acțiunile inculpaților în baza art. 190 alin. (2), lit. b), c) Cod penal.

De asemenea, instanța de apel a considerat totalmente neîntemeiată și solicitarea procurorului privind casarea sentinței în privința inculpatei, Alsabaa D., în partea recalificării conform art. 42, art. 190 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, or, încadrarea juridică pentru care pledează acuzatorul de stat, încalcă principiul *non bis in idem*, admițând în mod clar tragerea la răspundere a persoanei de două ori pentru aceeași faptă.

Cu referire la pedeapsa penală aplicată inculpaților, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, verificând legalitatea sentinței primei instanțe în privința ultimului, instanța de apel a constatat că, prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal și la stabilirea categoriei și mărimii pedepsei a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celor vinovați, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestora precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Cât privește solicitarea procurorului privind aplicarea în privința inculpatei a pedepsei închisorii, cu excluderea prevederilor art. 90 Cod penal, instanța de apel de asemenea a considerat-o neargumentată și lipsită de fundament juridic.

6. Împotriva hotărârilor nominalizate declară recurs ordinar avocatul Ganea V. în numele inculpatei, care, invocând temeii de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora și pronunțarea unei hotărâri de achitare și încetarea a procesului penal.

În motivarea recursului declarat, autorul acestuia invocă argumente similare celor indicate anterior în apel și descrise în *pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționând că, instanțele de fond n-au reținut faptul că martorii acuzării au făcut declarații contradictorii și urmează a fi apreciate critic.

Totodată, instanțele de fond n-au ținut cont de înregistrările video anexate la cauză, care combat declarațiile părții vătămate și a martorilor acuzării.

Astfel, recurentul consideră că vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii imputate nu a fost dovedită, iar instanțele de fond n-au examinat cauza penală sub toate aspectele.

6.1. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat, solicitând inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeii legale.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din conținutul recursului declarat se constată că titularul acestuia invocă temeii de drept pct. 6), 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, atunci când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței și nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Analizând aceste temeii în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că nici unul din ele nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

Astfel, se relevă că, respectând prevederile art. 414, Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelurile declarate, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, fiind cercetate suplimentar probele administrate de către instanța de fond, astfel ajungând la concluzia corectă enunțată în *pct. 4. al prezentei decizii*.

În sensul prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelurilor declarate.

Ținând seama de aceste prevederi, Colegiul penal constată că instanța de apel a fost în drept și, de fapt, întemeiat a dispus menținerea în vigoare a sentinței, motivându-și detaliat și clar soluția adoptată.

Colegiul penal conchide că temeiul invocat de recurent, prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat de partea apărării, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția.

Cu referire la critica recurentului sub aspectul pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează că, acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii.

Sub aspectul situației de "*neîntrunire a elementelor infracțiunii*", se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Astfel, autorul recursului consideră că instanța de apel a tras o concluzie greșită în partea condamnării inculpatei, considerând că, în speță lipsesc probe certe ce i-ar confirma vinovăția în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, iar acțiunile ei nu întrunesc semnele constitutive ale acestei infracțiuni.

Instanța de recurs susține că soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că există faptele infracțiunii incriminate.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și mult aspectual în textul deciziei instanței de apel, iar temeuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit, deoarece ele au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală, mai mult ca atât, nici recurentul nu invocă ilegalitatea obținerii probelor pe parcursul procesului penal.

Astfel, afirmația recurentului precum că, instanța de apel a tras o concluzie greșită în ce privește condamnarea lui Alsabaa D. în baza art. 190 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, considerând că lipsesc probe certe ce i-ar confirma vinovăția, sunt combătute prin probele acumulate legal în cadrul urmăririi penale, precum și administrate în cadrul cercetării judecătorești în cadrul instanțelor de fond.

Prin urmare, argumentele recurentului, precum că inculpata nu ar fi săvârșit infracțiunea imputată, contravin materialelor cauzei, deoarece, instanța de apel, corect a menționat că vinovăția acesteia se dovedește prin probele anexare la materialele cauzei, care sunt în contradicție cu cele relatate de inculpată în apărarea sa.

Instanța de recurs, conchide asupra legalității și temeiniciei concluziei instanțelor inferioare, care au constatat existența faptei și vinovăției inculpatei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, fiind stabilite în cauză toate elementele constitutive ale *dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin abuz de încredere, comisă de către două persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

Astfel, instanța de apel s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și a motivat concluziile prin cumulul de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept.

Colegiul penal constată că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului declarat de către partea apărării, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

Afirmațiile recurentului precum că instanțele de fond incorect au apreciat probele cauzei punându-le la baza hotărârilor pronunțate, nu pot fi reținute ca teme de admitere a recursului, deoarece, ca probe, acestea sunt administrate cu respectarea procedurii penale, verificate și apreciate de instanțele inferioare conform legislației în vigoare. Mai mult că, critica referitor la procedura de apreciere a probelor tine de starea de fapt a cauzei și care deja a fost efectuată de instanțele de fond.

Prin urmare, Colegiul penal susține concluzia privind temeinicia acuzării referitor la prezenta în acțiunile inculpatei a elementelor constitutive ale infracțiunii imputate, fapta acesteia corect fiind *încadrată* în prevederile art. 190

alin. (2) lit. b), c) Cod penal. Prezența în acțiunile inculpatei atât a elementelor care caracterizează *latura obiectivă* a infracțiunii imputate, cât și a celor care caracterizează *latura subiectivă* ale acestei infracțiuni, au fost demonstrate prin probele menționate în pct. 5. al prezentei decizii, acumulate la faza urmăririi penale și examinate în cadrul ședințelor instanțelor de fond.

Revenind la conținutul recursului declarat, Colegiul penal va respinge ca fiind neîntemeiată afirmația recurentului precum că, instanțele de fond și-au întemeiat soluția în baza declarațiilor martorilor acuzării, care au făcut declarații contradictorii, urmând a fi apreciate critic, or, aceștia au depus depoziții sub jurământ, fiind avertizați de răspundere penală în conformitate cu prevederile art. 312 - 313 Cod penal.

Colegiul penal consideră relevant de a specifica că, argumentele invocate de recurent în cererea sa de recurs au constituit obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, deoarece după conținutul lor sunt similare celor consemnate în cererea de apel, respectiv asupra acestora instanța de apel s-a expus argumentat în hotărârea pronunțată, așa cum este indicat și în pct. 5. din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs o consideră legală și argumentată, însușind argumentele ei, reiterarea cărora nu mai este necesară (*jurisprudența CtEDO, cauza Rebait și alții c. Franței, din 25.02.1995, nr. 26564/1995*).

În concluzie, instanța de recurs menționează că nu se constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate sub aspectele invocate de către recurent, deoarece soluția adoptată de instanța inferioară este întemeiată și motivată.

În circumstanțele stabilite, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Ganea Valentin în numele inculpatei Alsabaa Diana, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui *Alsabaa Diana XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 24 august 2018.

Președinte
Judecătorii

Nicolae Gordilă
Constantin Alerguș
Ion Guzun